

NYÁRI KÖRKÉP

Itt állunk az inotai strand kerítésénél, árnyékban 35 °C hőmérséklet, déli 12 óra.

A medence világoskék színe szinte elvakítja az ember szemét. Előző napi érdeklődésünk hatására ma délelőtt a derékig érő füvet is levágták. Készítettünk pár fotót, hogy milyen képet nyújt egy strand zárt kapukkal ilyen melegben, rendezetlen körülmények között. Gondolatban keressük a felelősöket. Vajon kit terhel a felelősség ezért a példátlan dologért, ami itt Inotán történik? A világon nincs még egy olyan település-, város, vagy falu – ahol egy üzemképes strand üres medencével táton-gana a kánikulai melegben!

A gyerekek, akik ezen a településen laknak, vagy esetleg az elmúlt nyáron ide jártak strandolni, fürdőzni, vajon hol lehetnek? Bent a hűvös szobában vagy éppen valamilyen bokorban dohányoznak, illetve azon gondolkodnak, hogy a felnőttekkel hogyan toljanak ki (akik esetleg meg is érdemlik).

Ez az önkormányzat, amelyik ezt a strandot, települést működteti nincs tekintettel senkire, de még saját magára sem. Egy szerűen azt képzelik, hogy a hűvös, légkondicionált szobában Nekik mindent szabad.

Az előző választási időszakban, melyben részben ugyanez az apparátus tevékenykedett, szinte nem történt semmi. Ezt a négy évet meg rombolással kezdték, mely úgy indult, hogy az inotai erőmű kazánjait és más üzemeit lebontották.

Sajnos még most sincs senki, aki biztosítaná a dolgozókat, vagy az itt élő embereket, hogy miből lesz pénz az erőmű újraépítéséhez!

Itt van ez a strand, mely az inotai erőmű tulajdona. Működtetését az önkormányzat átvállalta, amely teljes felelőssége tudatában 1994. szeptember 16-án egy kulcsfordítással – úgy néz ki egyenlőre, hogy véglegesen – bezárta. Megkérdeztünk pár illetékest, vagy nem illetékest ebben a témában.

Megkérdeztük Szabó Lászlót, aki a Bakonyi Erőmű RT alkalmazottja (aki négy évig volt az inotai strandon úszómester).

Véleményed szerint mi okozta ezt a hatalmas problémát, ami miatt be kellett zárni egy működőképes uszodát?

– Az én nem hivatalos információim szerint a működéshez szükséges összeg 6 millió Ft. Ezt az összeget nem tudom miért, de az erőmű veszteségnek könyvelte el.

Lehetséges-e, hogy a belépőjegyek ára, illetve az önkormányzattól az iskolai úszásoktatásra kapott összeg annyira kevés volt, hogy veszteségesre hozták ki a strand működtetését?

– Az iskoláktól kapott összegről nincs információ, de pénztáros hiányában egyéb látogatókat tanítási időszakban nem engedtek be, mivel ezt a fizetést is meg tudták így spórolni. Nyári időszakban lehetetlennek tartom,

hogy veszteséges lenne egy ilyen uszoda!

Ki lehet-e határozottan jelenteni, hogy a tanítási időszakban az úszásoktatás tette veszteségesé ezt az uszodát?

– Erre a kérdésre én nem vagyok hivatott válaszolni.

Az önkormányzatnak állami költségvetésből nem kis összeget kellene oktatásra, s egyben az úszásoktatásra is fordítani. Nem kérdéses, hogy a mi „városi” önkormányzatunk is megkapta ezt a támogatást, esetleg ennek az elszámoltatásánál lennének problémák.

Ezek szerint a világ összes strandja és uszodája, – mely gyerek úszásoktatással is foglalkozik veszteséges?

Következő riportalanyunk dr. Bakonyi Csilla részönkormányzatunk képviselője. Egy kérdésem lenne. Az önkormányzatnál tudják-e, hogy az inotai strand zárva van, s ha igen, akkor mivel magyarázzák?

– Tudják, de mi az inotai uszodával már két éve kezdtünk egy tervet, ebben a tervben dolgozott a Frölich Tamás, rajtam kívül dr. Buzási István, volt képviselőtársam.

Nagyjából úgy nézett ki ez a terv, hogy mindenféleképpen az erőmű tulajdonában lévő uszodát megszerezni az önkormányzat részére. Az most itt részletkérdés, hogy a városra vagy a faluéra, de az önkormányzat tulajdonába ment volna át.

Buzási úrnak az volt a véleménye, hogy úgy kellene megszerezni, vagy adja oda az erőmű ajándékba, illetve egy jelképes összegért, esetleg részletfizetési kedvezménnyel. Buzási úr, mint közgazdász készített egy gazdasági tervet ezzel kapcsolatban. Ez úgy nézett ki, hogy 3-4 millió Ft-ból lehetne egy éven át, azaz 12 hónapig üzemeltetni a strandot. Kb. 6 millió Ft-ra taksálta ő is, illetve Frölich Tamás is a beruházást, amit feltétlen azért kellene elvégezni, hogy az energia-költségeket minimálisra tudjuk csökkenteni. Ez a medence egy vízforgató berendezéssel és egy termosztáttal lenne felszerelve. Az ő szájukból hangzott el az is, hogy ha ezt a

beruházást véghezvinnék, az inflációs rátát is ki tudnánk küszöbölni. 2-3 évre, mert annyit tudnánk megspórolni azzal, hogy a termosztát állandó hőfokon tartaná a víz hőmérsékletét. A vízforgató berendezéssel, mely egyben tisztítaná is a vizet, elérnénk azt, hogy nem kellene cserélni a vizet, csak 1-2 havonta. Hosszútávú terveink között szerepel az is, hogy egy keskeny tanmedencét is építünk. A sátorkupola helyett egy könnyűszerkezetes mobilizálható fedőszerkezetet építünk.

Egyöntetű véleményünk úgy alakult ki, hogy ezekkel a megoldásokkal meg tudjuk nyerni a környező településeket és iskolákat. Egy nagyon jó üzletpolitikával már az előző tanév végén propagálnánk a testnevelő tanárokat, illetve az úszásoktatással foglalkozókat, hogy itt egy korszerű tanmedencével ellátott uszodában tudnák a gyerekek tanítását lebonyolítani.

Egyéb szolgáltatásokat is terveztünk, pl. fodrászat, manikűr, és mindazt, ami egy korszerű uszodához szükséges. Ezeknek a bérleti díjai is fedeznének néhány költséget. Ezzel a beruházással, ami ugyan nem kicsi, hosszú időre nullszaldóssá tudnánk tenni az uszodát.

Ezen javaslatunkat az önkormányzat türelmesen végighallgatta és egy határozott NEM-mel elutasította.

Az előterjesztés után közölték velünk azt a kellemetlen információt, hogy ez az uszoda a továbbiakban nem szerepel a működő intézmények között.

Vállalkozói szemmel

Ebben a kis újságban szeretnénk egy cikksorozatot nyitni, melyben a vállalkozók elmondhatják véleményüket ezen településről, az itt élő emberekről, s nem utolsósorban általában a VÁLLALKOZÁS-ról.

Első vendégünk Hodálík Mihályné, Margit, aki egyaránt a faluban és a lakótelepen is képviselteti magát.

– Itt Inotán születtem, ugyanabban a házban, ahol most lakom, s azóta is itt élek a családommal. Amikor én vállalkozó lettem,

még nem is létezett az a szó, hogy vállalkozás. Mint köztudott, kereskedő létemre szerződéses üzletet vezettem. 1983-ban kezdődött az újtelepi kisboltban, majd később kerültem fel a „hegyre” az élelmiszerboltba. Akkor valahogy sokkal jobb volt, jóval kevesebb pénz forgott, mégis jobban éltünk. Ezt úgy értem, hogy a vásárlók is, én is.

Mint tudjuk a kereskedők akkor keresnek sokat, ha a vásárlók is tudnak költekezni. Igaz, nem sok köze van az önkormány-